Coeducació sí, però no de qualsevol manera

written by Andrea Sala | 26 de March de 2024

El cap de setmana passat vaig tindre la sort d'assistir a les **I Jornades de coeducació basada en evidències organitzades per l'associació Astúries AEBE**. Ara sé que allò que ens arriba sobre violència de gènere és només la punta de l'iceberg, que el que està en la base no sempre es veu, i sé que la manera de desmuntar-ho és l'educació. Necessitem ensenyar a tots els xiquets i xiquetes sobre feminisme i trencar amb totes les idees equivocades que tenim. El feminisme no és una lluita només de dones.

Des de l'administració, d'una forma o una altra segons la regió, **ens exigixen que en totes les escoles existisca un pla de coeducació**. Fins ací tot bé, però hem de preguntar-nos: val qualsevol pla? Ens conformarem amb el primer programa que ens presenten sense saber quins resultats està donant? Arriscarem i "provarem sort" amb els nostre alumnat, amb els nostres fills i filles? És suficient treballar la coeducació realitzant una activitat el dia de la dona o una activitat al trimestre?

Les respostes a totes estes preguntes es van vore molt més clares escoltant **persones investigadores de primer nivell mundial** com Ramón Flecha, Rosa Valls, Lídia Puigvert, Marta Soler o Esther Roca. L'educació feminista s'ha de treballar des dels 0 anys, però no ens val de qualsevol forma. **Ja hi**

ha molta investigació d'impacte social, realitzada en cocreació amb alumnat i familiars, que demostra quines actuacions són les que estan donant millors resultats en este aspecte, totes elles gratuïtes. Les claus les definia molt bé la Dra. Esther Roca; a continuació, tractaré de resumir-les:

1. Aplicar en el centre escolar el **model dialògic de prevenció i resolució de conflictes**. Un model que implica a tota la comunitat on professorat, famílies i alumnat es formen, dialoguen i actuen de forma unida per a aconseguir una escola violència 0. És molt important aprofitar la diversitat cultural de les nostres comunitats educatives i incloure a totes les veus en diàleg igualitari. Una de les afirmacions que més em va cridar l'atenció com a mestra va ser que no podem pensar que som millors, només tenim informació diferent amb la qual podem contribuir.
2. **Club de valents i valentes violència 0**. És un grup de persones que sempre es posicionen en contra de qualsevol tipus de violència, realitzant assemblees on es treballa contínuament què és ser valent o valenta (una persona que tracta bé, que si és testimoni d'una agressió actua, que és solidària, que respecta el no…) i temes com l'amistat verdadera o l'amor. No podem dir als xiquets i xiquetes que tots som amics o amigues. Som companys o companyes, però per a ser un amic o amiga cal complir moltes més coses que compartir un espai de classe.
3. **Tertúlies feministes dialògiques**, on es debaten amb l'alumnat les contribucions feministes en espais segurs. No es tracta d'imposar el nostre coneixement sinó de poder dialogar amb ells i elles, utilitzant el llenguatge del desig i no sols el de l'ètica, perquè puguen construir eixa consciència crítica. En estes tertúlies podem debatre sobre temes com ara

quin tipus de persones m’agraden com a amics o parelles (segons l’edat) i per què, i anar desvinculant l’atractiu d’allò violent per tal “que m’atraga allò que és bo”; no es tracta d’identificar quina persona és bona i em convé, es tracta que la persona bona, que em respecta i em tracta bé, siga la que m’atraga per a tindre una relació, ja siga afectivosexual o d’amistat.

I, ara, la meua pregunta és: si això té un aval científic i ja sabem que millora les vides dels xiquets i xiquetes fomentant la igualtat, la solidaritat i el pensament crític en contra del sexisme, per què no s’aplica en tots els centres escolars i deixem de “provar coses” que no sabem si milloren o fins i tot sabem que empitjoren estos aspectes?

[Fotografia d’aula de l’autora]